

נשארו שני זוגות השוררים ומעט תירס שהשארתי ליתר בטחון ולא מכורתי. בכל התקופה הזאת אבא לא היה בבית. אבא נאסר בזמן החיפושים אחרי אנשי ניל"י, וכאשר חיפשו אותו התורכים פעם נוספת עקב הלשנה, כאחראי לעירקתי מהצבא, יצא מן הבית בדلت האחורי לגינה, הלאן לראש-פינה ומשם למצפה ליד טבריה. קיבל עבודה למצפה ולקח אליו את תרצה ואורה שילמדו על ידו. למצפה עבד כמורה וקיבל חיטה במקום משכורת. שם לפחות היה מה לאכול... כאשר ביקש לשולח למיטה חיטה, שק לא היה לו, הכנסיס את החיטה לזוג מכנסיים קשורים.

רعب ו"בלוקדה" לבנון
בתקופה מסויימת, נראה היה זה בשנת 1916 או אולי מעט קודם לכן, שרעב כבד לבנון. רعب היה בכל מקום. גם הרعب שאנו עברנו, לא היה משחק ילדים. אבל לא היה רعب כמו לבנון. התורכים עשו בלוקדה, הסגר, ולא נתנו להעביר לבנון מזון. פשוט לא נתנו לגמלים מהחרון שהיו מעבירים תבואה, לעبور. סוחרים יהודים צפתים, שהיו להם קשרי מסחר עם בירות וצדון, היו לוקחים במזודה קצר קמח למיכרים, או למיכירה. וזה היה רכוש גדול. התחלת נדידה מהלבנון. נדידת עם. אנשים הלכו לחפש אוכל, הלכו ברגל לכיוון החורן. הלכו בקבוצות גדולות, את המתים והגופים השאירו בדרך. כאשר מת מישו, שמו עליו גל אבניים והלכו הלאה. אפילו לא חפרו קבר. לא היה מי שיחפור.

היו מתגנבים לבטים במושבה ולפניהם שגרשו אותם הספיקו לחטוף משהו. כמו היו חזו שוכן ושוב, חטפו פירורו כלשהו. ראייתי בצדון את הילדים הקטנים מתחבאים בין חביות אשפה, קטנים כללה, ערומים עם בטן גדולה, מחתטים באשפה כמו עכברים. מופיע שוטר, בורחים, ובאים בחזרה.

(היו אז מחלות נראות שונות, ביניהן טיפוס, ואסור היה לאכול מן האשפה). אני זכר תמנונות אiomות. על הגשר לפני הצדון ראייתי שני ילדים שחורים נפוחי רعب. לא יכולו להמשיך ללכת והשאירו אותם שם, שוכבים גוססים על הגשר. עד היום איני יודע מה הייתה הסיבה להסגר הזה שהטילו השלטונות על לבנון. על כל פנים זה קרה, ראיינו את הדברים,ומי שראה לא יכול לשוכן.